

ת"פ 63431/12-14 - מדינת ישראל נגד ח' ק'

בית משפט השלום בבאר שבע

31 מאי 2015

ת"פ 63431-12-14 מדינת ישראל נ' ק'(עציר)

ת"פ 63426-12-14

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י זילברמן
נגד
הנאשמים
ח' ק' (עציר)
ע"י עו"ד רפאלי

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אציין כי בהתאם להוראת סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי, מצאתי לנכון להורות על זיכוי של הנאשם מעבירת איומים.

הרקע העובדתי

נגד הנאשם הוגש כתב אישום בעבירות של איומים ותקיפת בת-זוג (2 עבירות). על פי האמור בכתב האישום, במועד הרלוונטי הנאשם והמתלוננת, הגב' פ' ק', היו נשואים זה לזה ולהם 6 ילדים. על פי המתואר ביום 20.12.14 הגיע הנאשם לביתם תחת השפעת אלכוהול ותקף את המתלוננת בכך שאחז אותה בצווארה באמצעות שתי ידיו וחנק אותה עד אשר חשה כי נעתקה נשמתה. במעמד זה איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה שירצח אותה (להלן: "**אירוע ראשון**"). על פי המתואר בסעיף 3 לעובדות כתב האישום, ביום 27.12.14 תקף הנאשם את המתלוננת בכך שמשך בשערות ראשה (להלן: "**אירוע שני**").

זירת המחלוקת

בתיק זה אין מחלוקת בנוגע לטיב היחסים בין הנאשם למתלוננת ולכך שבמועד הרלוונטי היו נשואים זה לזה. בצד האמור לעיל, ובמסגרת המענה לכתב האישום שנערך ביום 22.2.15 כפר הנאשם בכך שתקף את המתלוננת בשתי הפעמים וכן כפר בכך שאיים עליה.

טיעוני הצדדים

באת כוח המאשימה בסכומיה בע"פ הפנתה לעדותו של החוקר זיגלר אשר פירט על חקירת בנה של המתלוננת אשר נכח בחלק מאירועי האלימות. השוטר זיגלר העיד כי בעת החקירה הקטין היה לחוץ ואף החל לבכות כאשר נשאל בנוגע לאביו. לדבריה, המדובר בהתנהגות טבעית לילד רך בשנים אשר היה עד לאלימות בין הוריו.

כמו כן, הפנתה לעדותה של המתלוננת אשר תיארה בצורה עקבית את האלימות באופן התואם להודעותיה אשר מסרה במשטרה. המתלוננת בעדותה ציינה כי הנאשם משך בשערותיה מחדר השינה אל מחוץ לבית ושם חנק אותה באמצעות ידיו. בנוגע למצבה הנפשי של המתלוננת ציינה כי ניכר מהתנהלותה ומהודעותיה כי זו חוששת מהנאשם. מעבר לכך, סבורה באת כוח המאשימה כי הנאשם לא סיפק בעדותו הסבר המניח את הדעת מדוע המתלוננת תגיש נגדו תלונות שווא. במצב דברים זה, עתרה לבכר את עדות המתלוננת על פני עדותו של הנאשם ולהרשיע את האחרון במיוחס לו.

ב"כ הנאשם בסיכומיו ציין כי למעשה התיק כולו בנוי על עדות יחידה של המתלוננת. ביחס לאירוע הראשון העלה מספר תהיות בנוגע להתנהלות המתלוננת. ראשית, ציין כי חרף חומרת המעשה לא נותרו למתלוננת סימנים על צווארה. כמו כן, זו לא פנתה לאיש בעניין ואף נשארה ללון יחד עם הנאשם. יתרה, רק כעבור שבוע ימים התקשרה למשטרה וציינה כי היא פוחדת מהנאשם ואף לא ציינה דבר לעניין ניסיון החניקה כפי שפירטה בעדותה בבית המשפט. הלה סבור כי לו המתלוננת כה חששה מהנאשם לא הייתה נשארת ללון עמו, לא הייתה מתמהמהת עם פנייתה למשטרה וכך גם הייתה מבקשת הגנה מפני הנאשם.

מעבר לכך ציין כי קיימות סתירות בין הודעותיה במשטרה לבין עדותה בבית המשפט אשר לדבריו מקעקעות את מהימנותה. בהקשר לכך הפנה לסתירה שביחס למקרי אלימות קודמים, ביחס לנוכחות הילדים, ביחס לשעת האירוע. כמו כן, ציין כי ישנו חוסר בהירות להיכן התרחש האירוע הראשון. בנוגע לאיומים- הפנה לכך שהמתלוננת לא פירטה בעדותה על האיומים אלא העלתה את העניין באופן לאקוני.

נוכח כל האמור, סבור ב"כ הנאשם כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכחת המיוחס לנאשם ולמצער ציין כי עולה ספק בנוגע להתרחשות אירועי האלימות.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, שמעתי העדים, התרשמתי מהם באופן בלתי אמצעי, ועיינתי במוצגים, מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום למעט עבירת האיומים.

הרשעתו של הנאשם מבוססת בראש ובראשונה על האמון שבית המשפט נותן לעדותה של המתלוננת בבית המשפט. המדובר בעדות מפורטת ואותנטית שבה פירטה המתלוננת בפרטי פרטים את שאירע בשני אירועי האלימות. המתלוננת ידעה להדגים ביחס לכל אירוע הכיצד והיכן זה בוצע, לרבות את תוצאותיו. זו דייקה בדבריה, הרושם שזו הותירה בבית המשפט היה חיובי, ובית המשפט מוצא לרחוש לדבריה אמון מלא. הרשעה זו נעשית מתוך כך שבית המשפט מזהיר עצמו כי בסופם של דברים עסקינן בעדותה היחידה של המתלוננת אל מול עדותו של הנאשם.

המתלוננת מתארת שני אירועים שונים שאירעו בהפרש של כשבוע ביניהם הראשון ב- 20.12.14 והשני ביום 27.12.14. ביחס לאירוע הראשון המתלוננת מתארת מספר רכיבים בתיאור התקיפה וכוללים משיכה בשערות ראשה, בנוכחות ילדיה הוצאתה אל מחוץ לביתה ובהמשך השמת הידיים על צווארה וחניקתה בעוצמה חזקה, שלא בנוכחות הילדים.

ביחס לאירוע השני המתלוננת מציינת כי הנאשם לא תקף אותה אלא רק ניסה לחנוק אותה כאשר הדבר התבטא בכך ששם יד אחת על צווארה אבל לא חנק אותה בפועל. בשני המקרים הנאשם היה תחת השפעת אלכוהול.

המתלוננת הייתה עקבית בתיאור רכיבים אלו ושיוכם הקונקרטיים בכל אחד מהאירועים הן באמירותיה במשטרה, הן בעדותה הראשית ובפרט בחקירתה הנגדית במסגרתה הוטחו בפניה שאלות רבות הנוגעות לאותם רכיבים לעיתים בניסוח שונה ולעיתים שלא על פי סדר כרונולוגי.

בהקשר לכך יצוין כי מכתב האישום עולה שמשיכת שערותיה של המתלוננת בוצעה באירוע השני ולא באירוע הראשון. ניסוחו של כתב האישום ביחס לרכיב זה, אינו עולה בקנה עם עדותה של המתלוננת בבית המשפט בה ציינה כי משיכת השיער ארעה באירוע הראשון. ודוק, עדותה בבית המשפט בייחס למשיכת השיער אינה עומדת בסתירה לדברים שמסרה בחקירתה שכן כפי שיפורט בהמשך גם באמירותיה במשטרה ציינה כל העת שמשיכת השיער בוצעה רק באירוע הראשון. במצב דברים זה המדובר בטעות בניסוחו של כתב האישום. טעות זו כפי שעולה הביאה להפניית שאלות רבות על בסיס התיאור הנ"ל זה למתלוננת בנוגע לסתירות לכאוריות. אפילו זה היה מצב הדברים, זו הייתה עקבית בגרסתה.

אמירותיה של המתלוננת במשטרה הוגשו לצורך הוכחת סתירות בעדותה בבית משפט. פירוט אמירותיה השונות של המתלוננת, כפי שיעשה להלן, יש בו דווקא לחזק את מהימנות דבריה ועדותה. וכך מצאו הדברים את ביטויים.

ב-ת/4 מפורטת גרסתה הראשונה של המתלוננת לפני השוטר הסיור שהגיע לביתה בשעה 00:35: **"...היום ניסה לחנוק אותה, אבל היא ברחת ממנו, לפני שבוע הוא חנק אותה לטענתה, חניקה לא רגילה, בצורה ממש חמורה, בנוסף, מסרה כי הוא מאיים עליה כי הוא ירצח אותה... יש לציין שלפני שבוע הוא משך אותה מהשיער והוציא אותה מהבית מול הילדים ולקח אותה מסביב הבית ושם חנק אותה"** (הדגשות שלי ד.ב.ט.).

2/ס זוהי הודאתה שנגבתה ממנה כחצי שעה לאחר מכן, ביום 27.12.14 עוד בביתה. בהודאה זו היא מציינת ביחס לאירוע הראשון כי: **"היום הוא לא הרביץ אבל לפני כן הוא כן. ש: מתי פעם אחרונה שהוא הרביץ לך, ת: לפני שבוע. ש: איפה זה קרה. ת: פה בבית. ש: אז הוא גם היה שיכור. ת: כן. ש: אז איך הוא הרביץ לך בדיוק. ת: נתן לי כפות וגם חנק אותי, משהו חזק... הרגשתי שאין לי אוויר".** (שורות 16-25). בדומה ר': **"ש: היום הוא גם חנק אותך ונתן לך כפות. ת: הוא ניסה לחנוק אבל לא הצליח..."** (עמ' 2 שורה 3). ובהמשך: **"ש: כשהוא ניסה לחנוק אותך היום ולפני שבוע כל הילדים ראו את זה? ת: הילדים שהוא משך אותי בשערות מאחורי הבית ושם הרביץ לי וחנק אותי והם לא את זה"** (עמ' 2 שורה 19).

3/ס זוהי הודאתה של המתלוננת שנמסרה יום למחרת ב-28.12.14, שעה שבאה לבטל את תלונתה. בהודאה זו

המתלוננת נשאלת פעם נוספת ביחס לשני האירועים. בהודאה זו המתלוננת נשאלת על האירוע הראשון: "ש': איך ח' הרביץ לך לפני שבוע וחצי? ת': משך אותי בשיער. ש': בן כמה י'. ת': 10 בערך. ש': מי עוד ראה מהילדים שלך את מה שקרה בינך לבין בעלך? ת': הבת שלי א' בת 9...."

ובהמשך: "ש': על איזה פעם אחרונה את מדברת? ת': לפני שבוע וחצי. ש': באיזה שעה זה קרה בלילה? ת': בערך בשמונה בלילה. ש': איפה זה קרה? ת': שתוך הבית שלנו. ש': למה משך אותי בשיער? ת': היה שיכור ולא ידע מה הוא עושה... בא שיכור התחיל לקלל אותי ואז משך אותי בשיער... דיבור מלוכלך... שרמוטה כלבה..."

עוד ביחס האירוע השני מסרה: "ש': בדיוק שישי חנק אותך, נכון? ת': תפס אותי בצוואר ואני הזזתי לו את היד. ש': ביום שישי למה ח' חנק אותך? ת': הוא לא חנק אותי, תפס אותי בצוואר ושיחררתי את היד שלו. ש': הרגשת שאת נחנקת? ת': לא."

יצוין כי טענת ב"כ הנאשם שהוצגה למתלוננת לפיה לא טענה במשטרה שהילדים ראו את משיכת השיער או שזו סותרת עצמה ביחס למקום משיכת השיער אינה מדויקת שכן כפי שפורט לעיל, הן ב-4/ והן ב-2/ס המתלוננת מציינת שהילדים שלה ראו את משיכת השיער שהחלה בבית אולם לא ראו את החניקה שלה שנעשתה מחוץ לבית.

התנהלות דומה של המתלוננת אשר עומדת על גרסתה חרף שאלות מהן עולה לכאורה שסותרת את עצמה ניתן למצוא כמפורט לעיל:

ש. את אומרת פה בבית משפט שביום שהתקשרת למשטרה ח' שם לך את היד על הצוואר, נכון?

ת. אני מאשרת

ש. אז למה שהתקשרת למשטרה לא אמרת את זה?

ת. אמרתי להם

ש. אמרת ?

ת. כן

ש. את זוכרת שאמרתי להם משהו שהוא שותה והוא גונב טלפונים?

ת. לא

ש. את זוכרת שאת אמרת להם שהילדים מפחדים?

ת. כן.

ש. בהתחלה גם לא רצית לומר את השם שלך נכון?

עמוד 4

- ת. לא רציתי להגיד את השם כי פחדתי.
- ש. תראי יש הקלטה של השיחה הזאת ואני אומר לך שאין שם שום מילה אפילו לא אחת שאת אומרת שהוא ניסה לחנוק אותך?
- ת. בגלל שפחדתי.
- ש. בגלל שפחדת?
- ת. מאשרת
- ש. לא רק בשיחת טלפון גם כשאת מוסרת עדות לשוטר אצלך בבית ביום 27.12 שזה זמן מאוד קצר אחרי שהתקשרת למשטרה, בא אלייך שוטר הביתה. את לא אומרת לו שהוא שם לך יד על הצוואר, את אומרת בשורה 15 להודעתך, היום הוא לא הרביץ?!
- ת. כשבא השוטר?
- ש. כן?
- ת. בגלל שהייתי בפחד.

כפי שצוין לעיל, בניגוד למה שנשאלה, המתלוננת כבר במועד שהתקשרה למשטרה ציינה בפני שוטר הסיוע כפי שמפורט ב-ת/4 כי: "**היום ניסה לחנוק אותה אבל היא ברחת ממנו**". בדומה, ב-ס/2 מצינת במפורש כי: "**הוא ניסה לחנוק אבל הוא לא הצליח**". לא למיותר לציין כי המתלוננת מצינת מספר רב של פעמים כי ביום שבו התקשרה למשטרה, הנאשם ניסה לחנוק אותה ובה בעת מצינת כי זה לא תקף אותה תוך אבחנה ברורה אל מול האירוע הראשון שבו חשה שזה חנק אותה באופן ממשי. אין המדובר בסתירה אלא תיאורם של דברים מפי מי שאינה משפטנית אשר לשיטתה הנחת היד על צווארה אינה תקיפה.

ראשית, להתרשמותו של בית משפט אין המדובר במתלוננת מתוחכמת, הן ביחס למאפייניה והן ביחס לאופי תשובותיה. המדובר במי שלמדה חמש שנות לימוד בלבד, נישאה בגיל 15 לנאשם שגילו גדול מגילה באופן משמעותי. המדובר במי שעובר למתן עדותה בבית המשפט הינה בת 29, ולה שישה ילדים מהנאשם.

לכל אורך אמרתיה של המתלוננת, הן בפני החוקרים והן בבית המשפט, ניכר היה שזו אמביוולנטית לגבי עצם הגשת כתב האישום, וזו אינה מחפשת להרע עם הנאשם, לא כל שכן להגזים ולהפליג בתיאורי האלימות. הדברים נלמדים מכך שכבר בפנייתה הראשונה למוקד 100 מצוין כי זו "**לא היתה מוכנה בהתחלה להזדהות...**", "**לא היתה מוכנה להגיע לתחנת המשטרה**",

דברים דומים עולים גם בהודעתה שנגבתה בביתה בשבת 27.12.14 בשעה 01:00 לפנות בוקר, שם ציינה בין היתר כי: "**...הכי חשוב לי שלא יתקרב אליי מאוד חשוב לי שהוא והמשפחה לא יידעו שפניתי למשטרה כי**

אני מפחדת מזה מאוד..."

יתירה מכך, ביום שלמחרת המתלוננת מגיעה לתחנת המשטרה ומבקשת לבטל את התלונה שלה, תוך שמציינת כי: **"אני מוותרת לו ואני סולחת ורוצה שיחזור הביתה להיות אתנו ועם הילדים שלו"**. ובדומה, בסופה של אותה חקירה מציינת: **"...אני מוותרת לו על הכול, לא רוצה להגיש תלונה"**. כפי שעולה מהודעה זו, המתלוננת אינה חוזרת בה מדבריה, ואף מפרטת בבכי וביתר פירוט את מערכת היחסים בינה לבין הנאשם.

בכך אין די, שכן ביום 4.1.15, כשבוע לאחר מכן, המתלוננת מגיעה פעם נוספת לתחנת המשטרה, שבה וחוזרת על כך שאינה רוצה שבני משפחתה, ואף בעלה בעצמו, יידעו שהתקשרה למשטרה, ומבקשת שבית המשפט לא יגלה לנאשם את מה שאמרה: **"אני לא רוצה בעיות שבסוף הילדים שלי יישארו ללא בית, אני רוצה שזה יישמר בסוד..."**. גם בהודעה זו נשאלת המתלוננת האם הדברים אותם מסרה נכונים, ועונה: **"כן כל מה שאני אמרתי זה נכון ואני גם ביקשתי לבטל את התלונה ועל זה אני מסרתי עדות במשטרה אחרי יומיים שבעלי עצור וביקשתי לבטל את התלונה"**. גם בעדותה בבית המשפט חזרה על כך שרוצה שהנאשם ייצא מהכלא ויהיה בסדר (עמ' 10, ש' 18).

אלה כאלה מלמדים על מתלוננת שעצם הגשת התלונה כנגד בעלה קשה עליה, ואינה נעשית בחפץ לב. המתלוננת מביעה חשש מהגשת התלונה ותוצאות מעשה זה פעם אחר פעם. חששות אלו, ואמביוולנטיות זו, מוצאים ביטוי גם בהגעתה פעמיים לתחנת המשטרה לביטול התלונה, אם כי תוך הדגשה שהדברים שמסרה הנם אמת לאמתה ואינם בדיה.

גם התיאור אותו מוסרת המתלוננת בכל אחת מאמרותיה ביחס למעשיו של הנאשם יש בו כדי לנסוך ממד של אמינות. המתלוננת אינה מפריזה ומגזימה בתיאורים, וחוזרת פעם אחר פעם על כך שבאירוע הראשון מעשיו של הנאשם כללו משיכתה בשערות ראשה וחניקתה, ואילו באירוע השני הדבר התמצה אך ורק בניסיון אחיזת צווארה, באופן שלא גרם לחבלות או למצוקה כפי שחשה באירוע הראשון.

דווקא התהייה אותה העלה בא-כוח הנאשם, מדוע דווקא לאחר האירוע השני, שחומרתו פחותה באופן משמעותי מן האירוע הראשון, בחרה להתקשר למשטרה, מלמדת על העדר מגמת הפללה. פשיטא של דברים כי לו אכן כל רצונה היה להביא למעצרו של הנאשם בכל מחיר, או אז, דווקא ביחס לאירוע האחרון הייתה מוסיפה פרטים רבים הנוגעים לאלימות שלכאורה הופעלה כלפיה, ולא היא. המתלוננת דבקה בגרסתה לפיה באירוע השני הנאשם לא תקף אותה, אפילו היה בכך כדי להעמידה בפני חקירה נוקבת הנוגעת לחוסר ה"היגיון" בהתנהלות זו.

עוד על העדר מגמת הפללה ניתן ללמוד מדבריה של המתלוננת ב-3/0, שם, אגב תיאור האיומים שהפנה הנאשם כלפיה, מציינת כי: **"אני יודעת שהוא אומר סתם הוא לא יעשה את זה"**. כך גם יודעת לומר במפורש כי התנהלותו הבעייתית נובעת מבעיית השתייה שלו: **"אבל בלי שתייה הוא בסדר"**.

כפי שעולה, שיחת הטלפון למוקד 100 נעשתה בסמוך לאחר חצות, בעודה מצויה בביתה ב***** , כאשר המשטרה

מגיעה כשעה לאחר מכן, והאירוע עצמו מסתיים בשעה 2:00 לפנות בוקר. גם נתונים אלו, על רקע ההתרשמות כי אין המדובר במתלוננת מתוחכמת, מלמדים כי הפנייה בשעת לילה מאוחרת זו לא נעשתה כמניפולציה אלא מתוך חשש אמיתי אותו חשה המתלוננת עובר לקריאה למשטרה.

המתלוננת מציינת שבשני המקרים הנאשם היה שתוי, וכי חוששת ממנו בשעה שזה שותה. בהקשר לכך, מעיין בהודעתו של הנאשם (ת/3) שנגבית כשעתיים בלבד לאחר שהמשטרה הגיעה עולה כי החוקר מציין: **"מהנ"ל מריח ריח חריף של אלכוהול"**. מצבו זה של הנאשם מחזק את גרסתה של המתלוננת כי הלה הגיע לביתם לאחר ששתה אלכוהול. גם אם המדובר בנתונים המצויים בפריפריה של כתב האישום, יש בכך כדי לחזק את מכלול גרסתה של המתלוננת.

עוד על הקושי והחשש של המתלוננת להגיש תלונה נגד בעלה ניתן ללמוד מכך שכעבור שבוע לאחר שמסרה הודעותיה במשטרה שבה לשם וביקשה לבטל תלונתה מאחר: **"...אני לא רוצה שבני משפחה שלי או של בעלי או בעלי בעצמו שידעו שאני התקשרתי למשטרה אני רוצה שבית המשפט לא יגלה לבעלי את מה שאני אמרתי במשטרה... אני לא רוצה שבסוף הילדים שלי יישארו"** (ראו ס'4, שורות 3-5).

תהייתו של ב"כ הנאשם מדוע המשיכה להתגורר עם הנאשם לאחר האירוע הראשון ולא התקשרה מיד למשטרה לאו תהיה היא. תקצר היריעה מלפרט אודות תסמונת "האישה המוכה" וכן מפירוט כל אותם עשרות אם לא מאות תיקים שמגיעים לפתחו של בית משפט כדבר שבשגרה בהן ניתן לראות התנהלות דומה של קרבן אשר בוחר לחיות עם המקרבן חרף אלימות קשה, פיזית ומילולית, המופנית כלפיו. רבות הסיבות לכך, בכללן החשש לפירוק התא המשפחתי, תלות פיזית ונפשית, חשש מתגובת בן-הזוג או הסטיגמה החברתית. כך הם פני הדברים בתיק שבפנינו בו המתלוננת מציינת במפורש את החששות שלה מעצם הגשת התלונה ותוצאותיה.

כך גם לא מצאתי ממש בטענה הנוגעת לסתירות לכאורה בגרסתה של המתלוננת ביחס למספר הפעמים בהן נהג הנאשם כלפיה באלימות. ראשית, כפי שצוין לעיל המתלוננת אינה עורכת את האבחנה בין מה שנחשב כתקיפה מבחינה משפטית לבין תקיפה כפי שהדבר נתפס בעיני הדיוט או מנקודת ראותה הסובייקטיבית. יתרה מכך, מתוך הודעותיה של המתלוננת ותשובות הניתנות באופן שוטף ניתן ללמוד על קושי בהבנת השאלות שחלקן נעוץ בכך שזו אינה דוברת את השפה העברית.

מעבר לכל שפורט לעיל, הרי עסקינן במתלוננת שכאמור מציינת את שמות ילדיה שהיו נוכחים באירוע הראשון, ואף מתירה את חקירתו של בנה י'. לא למיותר לציין כי על-פי מבחני היגיון ושכל ישר, המתלוננת, שכפי שעולה מאמרותיה רוצה מאוד בטובת ילדיה (ואף מצדיקה חזרתה מתלונתה בין היתר בשל כך), לא תחשוף את ילדיה לחקירה משטרתית על כל המשתמע מכך אך על מנת ליצור עלילה שקרית רבת עדים. בעניין אחרון זה, כפי שנלמד מ-1/ס, המתלוננת הייתה יחד עם בנה בחדר החקירות, אולם בסופם של דברים, י', בנה של המתלוננת שהינו בן 10, החל לבכות במהלך החקירה, ובעקבות מצבו הנפשי הופסקה חקירה זו (1/ס, ש' 41 - 42). בשעה שנגביית הודעתו של י' הופסקה אין בהודעה זו כדי להעלות או להוריד ביחס לעוצמת הראיות הקיימות בעניינו של הנאשם.

כל המתואר לעיל הביאני להעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני זו של הנאשם, הגם שזו הייתה עקבית ולפיה לא היו דברים מעולם (הן ביחס לשני האירועים המפורטים בכתב האישום ובכלל). עדותו של הנאשם בנוגע למיוחס לו הייתה מצומצמת, תוך מיעוט במסירת פרטים הנוגעים להתרחשויות המפורטות בכתב האישום. לא היה לנאשם הסבר מניח את הדעת מדוע אשתו, לה הוא נשוי לדבריו מעל 20 שנה, אם לששת ילדיו, תתלונן נגדו ואף תעיד על כך בבית המשפט. הנאשם לא מכחיש ששתה באותו ערב. לדבריו, ייתכן כי אולי בגלל שבאותו לילה שתה. הנאשם ב-3/ת מציין כי שותה אלכוהול "פעם ב...". ומנגד, כאשר מטיחים בו כי יש בכך להוות הפרה של צו הפיקוח שלו, מצמצם את הרגלי הצריכה שלו לכדי אירוע יחיד בו שתה בירה, במועד שבו המשטרה הגיעה. למעט הנאשם, לא התייצב אף עד הגנה נוסף.

זיכוי של הנאשם מעבירת האיומים:

בעדותה בבית המשפט, מציינת המתלוננת כי ביום שהתקשרה למשטרה הנאשם לא הרביץ לה ולא חנק אותה אלא "רק איים עלי". מעבר לאמירה זו, עליה חזרה פעם נוספת (עמ' 17, ש' 6 - 9), המתלוננת לא פירטה מהם אותם איומים ואף לא התבקשה לעשות כן. על תכנם של האיומים ניתן ללמוד מהודעותיה של המתלוננת, כפי שהוגשו מטעם ההגנה. ודוק, גם אם ההגנה היא זו שביקשה להגיש את אותן הודעות, המאשימה אינה יכולה להיבנות מהן כראיה לאמתות תוכנן. הגשתן של ההודעות יכולה לשמש את מי מהצדדים ללמד על קוהרנטיות או מנגד חוסר עקביות, כל צד כפי ראות עיניו. בהעדר פירוט על היסוד העובדתי של אותם איומים מצאתי לזכות הנאשם מעבירה זו.

סוף דבר, לאור האמור לעיל הנני להרשיע הנאשם בשתי עבירות של תקיפת סתם של בת-זוג, ולזכותו מעבירת איומים.

ניתנה והודעה היום י"ג סיוון תשע"ה, 31/05/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

דוחה לטיעונים לעונש ליום 08.06.15 בשעה 10:00.

הנאשם יובא באמצעות שב"ס.

**ניתנה והודעה היום י"ג סיוון תשע"ה,
31/05/2015 במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה, שופט**

עמוד 8

הוקלד ע"י חיה דמרי